

WOLKENKRABBERS

WOLKENKRABBERS

RENATA BECK

Voor Wouter

Uitgeverij Letterdelta Leidschendam, Nederland

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, september 2026

© 2026 Renata Beck

Auteur: Renata Beck

Redactie: Theo van Rijn

Coverfoto: Renata Beck

Coverontwerp: uitgeverij Letterdelta

Grafische vormgeving: uitgeverij Letterdelta

Drukwerk: Centraal Boekhuis

Uitgeverij: Letterdelta

www.letterdelta.nl

isbn: 978-94-934980-9-9

Inhoud

Carpe diem et carpe noctem	7
Vertel eens iets over jezelf	9
Dwangbuis	11
Glamourjob	13
Blue Chicago	14
Je had mijn zoon kunnen zijn	16
Wolkenkrabbers	19
Afscheid MD 11	21
Dwaalspoor	23
Champagne	25
One giant leap	27
Watching porn	29
Leermomenten	30
Relax!	33
Shanghai covid resort	35
Bestemming bereikt	38
Such a gay couple	40
Dertien kilo vrolijkheid	42
Vriendinnen mee	44
Baruch	47
Blind vertrouwen	49
Martha's bucketlist	51
Me and Mrs. Jones	53
New York is not dead	55
Vaarwel Boeing 747	59
Zombie	62
Frits	64
O país de Deus	66
De cockpit	69
Singing the blues for Jurgen	71
Belly shots	73
Breakfast in America	75

Als tweede af	77
Kerst met Angel	78
It giet net oan	80
Een goed gesprek	82
Golden years	84
Groepsappstress	86
Ik trek mijn eigen plan	89
Lolbroek	91
Reserve? #belmeniet	93
Soms zit het mee	95
Don't Look Back in Anger	97

Carpe diem et carpe noctem

Geachte mevrouw Beck,

Hierbij delen wij u mede dat u bent ingedeeld op een cursus voor stewardess welke aanvangt op 18 mei.

Toen ik vijftien was wilde ik stewardess of schrijver worden. Ik wilde de wereld ontdekken, mensen ontmoeten en avonturen beleven. Ik zou groots en meeslepend leven en daarover verhalen schrijven. Spannender dan met mijn ouders en broer in de blauwe Kadett naar Zuid Frankrijk werd het echter niet voor mij, dus er moest iets gebeuren.

Na vele sollicitatiebrieven, selectieprocedures, afwijzingen en nieuwe pogingen bij diverse luchtvaartmaatschappijen won de aanhouder.

Op mijn eenentwintigste stapte ik voor het eerst van mijn leven een vliegtuig in, gelijk in uniform en werkend.

Door deze baan ontdekte ik inderdaad de wereld, en het contact met passagiers en collega's kleurde de wereld in. Mensen gingen me steeds meer fascineren en ik begon hun verhalen op te schrijven. Ik weet niet wat ik me meer voelde: schrijvende stewardess of vliegende schrijver. In elk geval werd het een leuke combinatie van hobby en werk.

Ik vloog altijd met een soort gulzige haast, alsof elke vlucht de laatste was. Mijn motto werd *carpe diem et carpe noctem*. Als een puber met *Fear of Missing Out* ging ik mee met alle toertjes, bezocht vele bezienswaardigheden, sloeg geen enkel wandel-, fiets- of boottochtje over en plande etentjes en concert-, musical- en theaterbezoeken om ook in de avonden maar niets te missen. Inmiddels liggen ordners vol fotoalbums op zolder, ben ik ontelbare ervaringen rijker, heb ik te veel leuke mensen ontmoet om als vriend bij te houden, de mooiste gesprekken gevoerd, verschrikke-

lijk veel gelachen, heerlijk genoten, lieve vrienden gemaakt, en een hoofd vol zoete herinneringen.

Ik ontdekte dat cabincrew nooit went aan tijdsverschillen, dat de meeste passagiers lief en leuk zijn, dat vliegen nooit gaat vervelen, dat je gewend raakt aan het comfort van fijne hotels, dat je als crew makkelijk wordt uitgenodigd op feesten en op exotische bestemmingen komt, dat vliegend personeel elkaar onmiddellijk begrijpt en aanvoelt, er na het harde werken veel gezelligheid is, dat piloten en stewardessen met elkaar scharrelen, maar ook vaak trouwen, en dat er veel wordt geroddeld over vliegend personeel.

Ik ontken niets. Alle clichés zijn waar. Alle roddels ook.

Vertel eens iets over jezelf

Als de Senior Purser (SP) in de briefing vraagt of we allemaal iets over onszelf willen vertellen, bijvoorbeeld waar we goed in zijn of wat we leuk vinden.

De gezichtsuitdrukking van mijn collega's dan, onbetaalbaar. Ik zie ze denken: *als ik maar niet hoeft te beginnen*. Soms ook komt de vraag: *bij welke deur sta je en welk equipment vind je daar?* Ik denk dan: zie MyFlight. Net zoals vroeger, als het kader de CAML (Ja mensen: van papier! De Crew Assignment Movement List, ik verzin het niet.) ging voorlezen. Dan moest ik altijd een beetje op mijn ademhaling letten om niet te gaan hyperventileren van ergernis en ongeduld. Terwijl ik dan wezenloos een beetje voor me uit staarde, probeerde ik ondertussen altijd naarstig een passend antwoord te vinden, om niet te baldadig te worden en zeker niet de leukste thuis te willen zijn. *Ik ben Renata, spreek vloeiend Haags, en kan na twee glazen Pinotage desgewenst de Roadrunner nadoen.*

Met serieuze hoofden geven wij in de briefing altijd mooie politiek correcte antwoorden. Dat we harde werkers zijn, goed kunnen communiceren, lief zijn voor de passagiers en die extra stap willen zetten voor de klant. We houden van mensen, zijn commercieel, checken de toiletten en behouden altijd ons geduld. Bovendien, en dat is de leukste, praten wij niet óver elkaar, maar mét elkaar. *We make the difference!*

Deur 11: 'Ik vlieg 20 jaar, woon in Almere Haven en heb drie kinderen. Ik spreek platinum passagiers altijd bij hun naam aan, want ik hou van een persoonlijke benadering. Ik vind het belangrijk dat de passagier zich echt gezien en gehoord voelt.'

Deur 13 vertelt dat ze een hond en een paard heeft. En dat het bij de overwingdeuren extra opletten is met een ditching.

Deur 24 doet aan basketbal en 'zit midden in een verbouwing.' Hij weet 'wat je geeft, krijg je terug' van de passagiers.

De purser is druk met mantelzorg voor zijn bejaarde moeder, maar heeft zin in de vlucht en gaat er het beste van maken 'zodat de passagier terugkomt bij ons.'

Deur 21 (dat ben ik) wil zeggen dat ze van Ben & Jerry's hou en van bluescaf  s in Chicago. Dat ik graag in Taipei kom voor de karaoke-feesten en mijn kousen na de vlucht met shampoo was in het wasbakje van de hotelkamer. Maar ik zeg dat ik belangstelling heb voor mensen, dat elke passagier zijn verhaal heeft en dat ik daar graag over schrijf.

Gebroederlijk lopen we naar de gate, maken tijdens die twintig minuten wandeling kennis met elkaar, vliegen naar de andere kant van de wereld, douchen snel op de hotelkamer en zien elkaar bij de crewborrel. De haren gaan los, tatoeages en décollet  s komen tevoorschijn en na wat onhandig en luidruchtig geschuif met tafels en stoelen zijn we weer lekker crew-achtig authentiek bezig.

Deur 11 bestelt de wijn 'wie drinkt er nog meer rood? Dan bestel ik gelijk een fles, want de bar sluit zo.'

Deur 13 wilde eigenlijk vroeg gaan slapen, maar zegt slechts twee keer nee als ik haar overhaal te blijven ('Oké, nog eentje dan.').

Deur 24 lucht zijn hart over *die dude op 23A* ('W  t een gehaktbal was dat, zeg!').

Deur 22 vertelt vrolijk over haar hobby, paaldansen, waarover wij alles willen weten.

De purser klaagt over zijn vage dates via Grindr, die in real life altijd minder mooi en gespierd zijn dan wat de profielfoto deed vermoeden.

De SP bekent soms twee Tinderdates op één avond te hebben 'want op mijn leeftijd moet je geen tijd verspillen.'

Deur 23 vertelt dromerig dat ze soms terugverlangt naar haar tijd bij Virgin Atlantic, waar de crew tijdens de borrel gezellig belly shots doet. Ik neem nog een slok wijn en voel inspiratie opborrelen voor een stukje.

Dus. Vertel nog eens iets over jezelf?

Dwangbuis

Met mijn uniform heb ik een haat-liefdeverhouding. Ik haat het, want de rok is truttig, het gilet zit te strak, het jasje is te warm en de bloes heeft geen stretch. Het voelt altijd een beetje als een dwangbuis.

En dan het gedoe met *Dress to Impress*-schoenen. De combinatie mooi c.q. stijlvol en comfortabel is lastig, zo niet onmogelijk. Eigenlijk moet het een kruising zijn tussen Hush Puppies (voor de oudere stewardess met hallux valgus voeten) en Louboutins (voor de glamourstewardess van vroeger): de tien centimeter plateau-pumps van Hogl. Een vermogen ben ik eraan kwijt, want ook de bijpassende dure kousen zijn nooit in de bonus.

Buiten luchthavens voel ik me altijd een beetje voor joker lopen. Toch houd ik ook van de rok, die echt stewardesserig is, het gilet dat elk vrouwenlichaam flatteert, het jasje dat goed getailleerd is en lang genoeg om het Hollandse postuur mooi te doen uitkomen, de bloes met de hoge kraag, en het sjaaltje. Een stewardess zonder sjaaltje is toch een beetje als een piloot zonder vliegtuig, patat zonder mayonaise, Zorro zonder cape.

Het grappige effect is dat, zodra ik me in die dwangbuis hijs, ik transformeer. Alsof het carnaval is en ik verkleed ga als stewardess. Privé in spijkerbroek met laarzen en comfortabele top hang ik lekker onderuit in de tram, scheld automobilisten uit in het verkeer en fluit terug naar bouwvakkers. In de dwangbuis ben ik beleefd, geduldig, fatsoenlijk en begripvol.

Zolang als ik vlieg heb ik me verwonderd over het effect dat een uniform ook op anderen heeft.

Toen ik thuiskwam na een vlucht riep het stoere vriendje van mijn zoon enthousiast: 'Oooh ... wat een coole kleren heb jij aan!' en mijn gepensioneerde buurman zei, glurend door de heg: 'Wat zie je er prachtig uit in uniform!' Een agent die mij slapend in de auto aantrof op een parkeerplaats langs de A4 vroeg bezorgd of het een

lange nacht was geweest, en een andere agent die mijn auto leeg aantrof bij een bos terwijl ik tevoorschijn kwam vanuit de struiken waarachter ik had liggen slapen zei lachend, maar begripvol: 'Aha, een stewardess! Heel verstandig om even een dutje te doen als je te moe bent om te rijden.' Een alcoholtest mocht ik overslaan, want: 'Wat denkt u zelf? Ik kom net terug van een 16-urige werknacht.' En de vrolijke jongen bij de benzinepomp: 'Mevrouw, als ik u help tanken, mag ik dan mee op reis?'

Ik voel me opgelaten als ik even langs het Kruidvat moet voor een vlucht, vrolijk als ik zie dat kleuters hun ouders aanstoten en wijzen naar *die stewardess*, en rijk wanneer ik met mijn crew als een opvallend blauwe wolk in een exotisch land uit de crewbus stap en naar het hotel loop, waar de lokale bevolking ons lachend aanstaart.

Inmiddels is het *Dress to Impress* veranderd in het modernere *Be You In Blue*. De uniformvoorschriften zijn iets losser, we dragen lekker sneakers en een broek, en kunnen meer van onszelf laten zien. En hoewel ik dat comfort waardeer, hou ik stiekem nog altijd het meest van die truttige rok, dat strakke gilet, dat warme jasje en die veel te hoge pumps. Omdat de ijdelheid het wint, denk ik *wie mooi wil gaan moet pijn doorstaan* en hijs mezelf gewoon weer zuchtend in die geliefde dwangbuis.

Glamourjob

Onderweg naar Los Angeles heb ik een opvallende vrouw in de businessclass. Ze is mooi, hip gekleed en lijkt een tikje arrogant. Omdat ze enthousiast reageert op mijn voorstel om onze verschillende wijnen te proeven alvorens een keuze te maken, wint ze mijn sympathie.

Gedurende de vlucht blijkt het aircosysteem niet goed te functioneren, en precies op de rij waar zij zit blaast de kou ijzig de cabine in. Ondanks haar vest en de vele dekens die ik aansleep, blijft het niet te doen daar op 2A. Het lukt niet de temperatuur te verhogen.

Ik bied een stoel aan op het upperdeck, waar de temperatuur goed is, maar dat blijkt voor haar helaas geen optie. Ze vertelt dat ze na aankomst de trap van het upperdeck niet afkomt. Door een herseninfarct is ze vaak duizelig, en zo'n vlucht van negenenhalf uur maakt het niet veel beter. Daarom heeft ze een rolstoel gereserveerd voor op LAX airport. Nu pas zie ik ook een wandelstok onder haar stoel liggen. Geen saaie zwarte, maar een die perfect matcht met haar kleurige outfit.

Als we gedurende de vlucht meer aan de praat raken, vertelt ze dat ze journalist is en dat ze schrijft voor verschillende glossy's. De dag na aankomst gaat ze naar Hollywood om een interview te doen met een wereldberoemde actrice. Sinds haar herseninfarct is ze gedeeltelijk arbeidsongeschikt, maar bewaart haar energie voor bijzondere klussen als dit.

Ik ben onder de indruk van het contrast. Het lijkt bijna een dubbeleven: 's middags wordt ze met een rolstoel van boord geholpen, en na een nacht goed slapen zit ze voor een interview tegenover een celebrity die iedereen kent van het witte doek. Niemand weet hoe zwaar haar reis was, niemand ziet haar wandelstok of rolstoel. Men ziet slechts de hippe schrijver met de glamourbaan en haar naam onder artikelen in glossy magazines.

Blue Chicago

Een paar keer per jaar bezoek ik in Chicago mijn favoriete bluescafé. Hoewel het pas om acht uur 's avonds opengaat, wat best onhandig is voor jetlagged cabincrew, is de locatie perfect in Clark Street, op tien minuten lopen van het crewhotel.

364 avonden per jaar zijn ze open, met elke avond fantastische livebands. Ik heb daar nog nooit een saaie avond gehad. Van buiten ziet het er niet bijzonder uit. Je zou er zo voorbijlopen, denkend dat dit een van de vele kroegen is van Chicago. Bij de deur zit een portier. Zo'n portier uit een film, waarvan je in eerste instantie een beetje bang wordt en bij wie je je afvraagt of hij, eenmaal in een slechte bui, misschien ineens zin heeft jou de entree te weigeren. Dat hij je niet binnenlaat, maar nors zegt *it's full*. Na het betalen van twaalf dollar entreegeld, voel ik dan dezelfde opluchting als vroeger bij binnenkomst op de feesten van de middelbare school waarvoor ik eigenlijk te jong was, maar illegaal binnenkwam met een vals identiteitsbewijs.

De artiesten zijn kleurrijk. Stokoude mannen met prachtig karakteristieke gezichten, die doen denken aan de Buena Vista Social Club. Het geluid dat ze produceren met hun trompetten vereist een indrukwekkende longinhoud. Soms zingt er een zangeres die de beste Creedence Clearwater Revival *Proud Mary*-cover gaf die ik ooit heb gehoord. Lang geleden zag ik haar voor het eerst, toen ze nog jong en fit was. Haar postuur is net zo rond, vol en imposant als haar stem. De laatste keer dat ik haar zag optreden, werd ze vanuit haar rolstoel het podium opgehesen, om zittend op een krukje wederom een fantastische performance te geven. Uiterlijk verouderd, maar de stem als vanouds. Ik schat haar leeftijd boven de tachtig en denk aan de pensioenen in Amerika. Door haar charisma en sympathieke uitstraling krijg ik de illusie dat ze hier voor haar plezier zit te zingen. Het ontroert me.

Later op de avond wordt er altijd gedanst, hoewel van een dansvloer niet echt sprake is. De ruimte is te vol, de menigte te druk, de serveersters continu in de weer. Teksten als *My baby left me, he found another woman, I lost my job and can't pay the rent*, en het melancholische *I feel like a ballgame on a rainy day*, begeleid door drums, piano, harmonica en trompet.

Vermakelijk is ook de interactie met het publiek. De vrolijke gesprekjes en korte diepte-interviews zijn altijd amusant. Over het leven, de liefde, verloren dromen en de bijbehorende nostalgie. Aangespoord door de zangeres die de microfoon uitnodigend voor hen houdt, zingen ook gasten soms een paar zinnen mee.

Na middernacht loop ik door een vrijwel uitgestorven Michigan Avenue terug naar het hotel, vrolijk BB King zingend:

*'Hey, everybody, let's have some fun
You only live but once
And when you're dead you're done, so
Let the good times roll, let the good times roll
I don't care if you're young or old
Get together, let the good times roll'*

Je had mijn zoon kunnen zijn

Elke tweebander vraagt zich op zeker moment af: worden die coco's nou steeds jonger, of word ik zelf ouder? Toen we in onze twintiger jaren nog eenbander waren, was de coco ons vaste maatje op de route. We gingen tot diep in de nacht naar salsafeesten en met hem als chauffeur op safari. We zongen karaoke tot aan het ontbijt, dwaalden over Zuid-Amerikaanse stranden, haalden samen ons duikbrevet en hadden romantische onderonsjes op broeierige Antilliaanse bestemmingen.

Als we in Bangkok na een copieus diner op het dakterras van Vertigo doodziek van de garnalen een taxi uit renden, was daar de coco met een flesje water en een pepermuntje. De coco's van toen op de Boeing747 zijn nu gepensioneerd of gezagvoerder op de dreamliner en zullen ongetwijfeld grijs of kaal zijn en iets minder atletisch. Wij tweebanders hebben inmiddels ook onze jeugdige schoonheid verloren en dragen nu steunkousen, corrigerend ondergoed, leesbrillen en platte schoenen.

Vol nostalgie bekijken we onze albums met foto's van papier, waarop wij stralend gebronsd met onze beeldige bikinilijven gearmd met de coco in de lens kijken.

Tegenwoordig komen we aan boord, schudden de coco de hand en zeggen verbaasd tegen elkaar 'Die coco's zijn steeds jonger. Kijk nou naar deze, die is echt net eenentwintig!'

Vroeger waren er zinderende gevoelens van lust en spanning en hingen de avontuurtjes in de lucht, maar nu vragen wij quasi moederlijk aan elkaar: 'Mag die kleine wel zo laat opblijven?'

Wij horen verhalen over coco-huizen, en de jacht op The Big Five en vragen ons af of wij iets missen. Ook de spannende avonturen in *hunker-bunker-bedden* fascineren ons, want zelf liggen we thuis naast onze man rustig met oogmasker, oordoppen en wollen sokken op Auping matrassen met elektrische dekens en kussens om onze pijnlijke rug te ondersteunen. Wij werden tweebander,

kochten huizen, baarden kinderen en gingen parttime vliegen. Het geklooi met coco's werd steeds meer verleden tijd, want er kwamen gezinnen, spataderen, vermoeidheid door slecht slapen en degelijke badpakken met tuniekjes in plaats van frivole bikini's.

Gedurende ons reisverlof zitten wij in huispak op de bank met ons gezin gezapig te netflixen en onze uitjes beperken zich tot borrels op de sportclub van de kinderen of etentjes met vriendinnen in het eetcafé op de hoek. Zo nu en dan is er eens een buurtbarbecue of feestje van een vriendin die een kroonjaar bereikt, maar een echt dolle boel wordt het niet meer.

Tijdens de vlucht vragen wij aan de coco of hij wel gezond eet en genoeg slaapt. Bij de crewborrel is de standaardvraag: *Heb jij je ID wel meegenomen, want zo'n jonkie krijgen we in Amerika niet mee de kroeg in?*

Aan boord krijgt hij urenlang onze ongein om de oren en overspoelen we hem met flauwe vragen en opmerkingen. Of hij wel een pilotendiploma heeft? Dat we voor hem een stroller hebben besteld. Dat hij onze favoriete schoonzoon zou zijn. Of hij op date wil met onze dochter? Dat hij met ons mee uit moet omdat we die avond geen oppas kunnen krijgen. Dat we klachten kregen van de au pair over zijn grensoverschrijdende gedrag. Of hij al wel alcohol mag drinken? Ik zwijg nog maar over moedermelk in hun koffie en een babyfoon in de OCR.

En de meest gehoorde, vreselijk afgezaagde en o zo suffe opmerking: *je had mijn zoon kunnen zijn.*

Toch ook moet ik niet vergeten hun eigen grappen te vermelden. Want we krijgen ze ook terug, hoor. De coco die mij vroeg of hij na de landing een hooglander moest bestellen om de tweebanders van boord te takelen. De vraag van een andere coco of hij mee mocht met mijn pensioenreis. De opmerking van een lekker brutaal cocotje dat wij er *nog best goed uitzien voor dames op leeftijd*. Of toen in de groepsapp iemand vroeg of wij aan het indrinken waren, en ik antwoordde dat het comazuipen al was begonnen, dat onze coco reageerde met: *Comazuipen? Omazuipen in jouw geval.*

Naast alle flauwigheden hebben wij in dit digitale tijdperk de coco's toch ook hard nodig voor de handleiding en tips over E-sim Stafftraveler, Flexiroam en Airalo. Ook worden auto's door hen gehuurd, restaurants gereserveerd en onze bagage in de crewbus getild. En natuurlijk hebben we hen er graag bij tijdens bier met chickenwings, gezelligheid en fietstochtjes. Uiteindelijk houden we van ze. Nu niet meer als vriendje of routescharrel, maar meer als zoon of schoonzoon. Ik hoop dat ze onze moedergevoelens, flauwe opmerkingen en clichés vergeven, want uiteindelijk is het van ons toch gewoon nostalgie, met een sausje goedmoedige jaloezie.

Laatst tijdens een vlucht met mijn dinosauriër-soortgenoten stonden we in de voorste galley een beetje te roddelen over de jeugdige coco ('Hij is twintig, echt!'). Ik bracht zijn maaltijd de cockpit in en we spraken even. Ik luisterde, ik keek en ik verwonderde me. En toen hoorde ik tot mijn grote afschuw en schaamte mijzelf als een echte Tyrannosaurus Beckxs zeggen: 'Je had mijn zoon wel kunnen zijn.'

Wolkenkrabbers

De busrit richting Manhattan na de late aankomst op JFK airport herinnert me altijd aan mezelf als kind wanneer ik op oudejaarsavond mocht opblijven om het vuurwerk te zien, vechtend tegen de slaap.

In het donker luisterend naar het geronk van de bus en de zachte stemmen van collega's die nog wakker zijn, kan ik mijn ogen nauwelijks openhouden. In Nederland is het immers al nacht. Na een halfuur is de skyline van Manhattan te zien. Wereldberoemde gebouwen, indrukwekkende bruggen en uitbundig verlichte torens. Wolkenkrabbers, misschien wel de mooiste ter wereld. New York, the city that never sleeps. Plotseling ben ik klaarwakker.

De eerste keer in New York stuiterde ik van energie en absorbeerde gulzig de stad. Continu omhoogkijkend naar alle imposante architectuur. Het herkennen van de filmlocaties, straatnamen als Broadway, Fifth Avenue, Times Square, 52nd Street gaven het idee van in een film te spelen. Die nacht sliep ik met mijn hotelraam open, om de geluiden van de straat te kunnen horen. Ik ging joggen rond The Reservoir, als was ik Marathon Woman. En net als Morgan Freeman in Seven dwaalde ik door The Public Library, met Air van Bach in mijn oren op de discman. Bij Katz's at ik *what she's having* en voelde me Meg Ryan. Fantaserend over Mr. Big zat ik op het trapje voor het huis van Carrie Bradshaw, fotografeerde het vermeende appartement van Friends, bezocht de plek van het appartementencomplex The Dakota, waar John Lennon woonde toen hij daar voor de ingang werd vermoord, en locaties waar Westside Story werd opgenomen.

Op Grand Central Terminal zag ik in gedachte Al Pacino platliggend de roltrap afkomen, de slotscene uit *Carlito's Way*. Ik gaf een klein vermogen uit aan een glas wijn in The Waldorf Astoria, een van de meest gefilmde hotels ter wereld. Om later tot de ontdek-

king te komen dat de iconische tangoscène uit *Scent of a Woman* niet daar, maar in *The Pierre* werd opgenomen.

Ook ging ik op zoek naar *The Actors Studio*, waar nieuw acteer- en musical talent werd ontdekt. Een initiatief van Al Pacino. In de hoop Al te ontmoeten werkte ik er een paar uur als vrijwilliger, want uiteindelijk was ik natuurlijk een wannabe New Yorker.

Op één dag zag ik schilderijen van Rembrandt bij *The Frick Collection*, bezocht een tentoonstelling van Basquiat, lunchte op de High Line met uitzicht op het hippe Meatpacking District, en luis-terde naar de legendarische jazzpianist McCoy Tyner in *The Blue Note*. Een duizelingwekkende overdosis aan schoonheid.

Mijn eerste rollerblades kocht ik in Manhattan en ik leerde mezelf skaten in Central Park bij twee graden boven nul. De vuilnismannen die daar bezig waren met sneeuw scheppen lachten me uit en riepen: *'Hey you! What the fuck is wrong with you? It's fuckin' freezing!'* Ik moest vaak lachen om mensen die ik hoorde of zag op straat. Overal was altijd wel iets te beleven.

De inwoners van New York zijn leuk om te spotten, al moet je ze zoeken tussen alle toeristen. Rond halfnegen 's morgens is de beste tijd. Dan zijn de *nanny's* met geüniformeerde kinderen onderweg naar *privat schools* in de Upper East Side. De *dog sitters* met soms wel zeven of acht honden aangelijnd, onderweg naar Central Park. Gezeten op een muurtje bekeek ik de *Wall Street brokers* in hun strakke pakken met hun attaché-koffers onderweg naar het werk. De carrièrevrouwen in mantelpak met gympen eronder en pumps in de tas, druk telefonierend. iPhone links, Starbucksbekeer rechts. Ik sprak horecapersoneel, vuilnismannen en hotdogverkopers. Over het harde werken, de hoge huren, het zorgsysteem, de pensioenen of het gebrek daaraan. New York, de stad waar actrices bijbeunen als serveerster en serveersters actrice willen worden.

Die drukke stad vol gekte en hectiek, met wolkenkrabbers als reuzen, maar ook de serene rust op een bankje langs de Hudson, een stoeltje in Bryant Park, of op een dinsdagochtend in een onbekend galerietje in Soho.

New York, New York, a city so nice, you'll have to name it twice.